

Predikan

Annandag Påsk 20110425, Mariakyrkan, Årg 3

Psalmer:

Läsningar: Jer 31:9-13; 1 Pet 1:18-23; Joh 20:19-23

Axel Fors

Har du ett monster under din säng? Ja, ni vet ett sånt där monster som väntar på att du ska släcka sänglampan så att det kan hoppa upp från sitt gömställe och äta upp dig? Har ni det? Jag menar ett sånt där monster som får dig att dra upp täcket över huvudet och ligga alldeles, alldeles stilla?

Kanske är det trots allt så att de flesta av oss faktiskt inte har nåt monster under sängen. Det kanske hörde barnåren till, vad vet jag? Men de flesta av oss är nog trots allt rädda för monster som vi har runt omkring oss hela tiden: Dödens monster, sjukdomens monster, ensamhetens monster, den okända morgondagens monster, framtidens monster, miljöförstörelsen monster, konflikt-med-mina-nära-och-käramonstret, det-hårdnande-samhällets monster, övergivenhetens monster, våldets monster, mobbingens monster, vad-ska-alla-andra-säga-om-migmonstret m.fl. Kort sagt: det finns förfärligt många monster som vi är rädda för i livet.

Och precis som med det där monstret under sängen så påverkar alla de här monstren oss mer än vad vi vill. Monstret under sängen får oss kanske bara att ligga blickstill där under täcket, och till slut tänder vi nog lampan, men alla de andra monstren gör betydligt allvarigare saker med oss eftersom vi alltför ofta inte tycks kunna göra något åt dem.

Och att vara rädd för monster är nog bland det värsta en människa kan vara med om. Lärjungarna hade låst in sig och fruktade för sina liv. Om de hade varit så grymma mot deras mästare, vad skulle de då inte göra med dem? Och så är det med rädsla. Rädsla kan få oss att gömma oss och dra oss undan. Rädsla kan göra oss helt handlingsförlamade. Rädsla kan ge oss ångest. Rädsla kan göra oss vilsna och förtvivlade. Rädsla kan få oss att tappa hoppet. Rädsla kan göra oss misstänksamma och hatiska mot andra människor som är olika oss och som vi inte förstår. Rädsla kan ta bort vårt förnuft och få oss att göra vad som helst. Rädsla bryter helt enkelt ner våra liv. Rädsla leder till död, både för oss själva och för andra runt omkring.

I dagens evangelium kommer så den uppståndne och levande Herren Jesus till oss. Det första han vill göra när han dyker upp som uppstånden är att ge sina lärjungar frid. *Frid åt er alla!* säger han. Han säger det två gånger för säkerhets skull, och nästa söndag ska vi höra hur han säger det en gång till. Det är alltså livsviktigt! Det är detta den uppståndne Jesus kan göra med oss: Han vill byta vår rädsla mot frid. Det kan han göra eftersom hans uppståndelse för vår skull är beviset för att monstret: djävulen, ondskan, hatet, synden, vad du vill kalla det, inte kommer att få sista ordet. Jesus är nämligen ingen svag sovrumsampa, han är uppståndelsens *sol*, som lyser så starkt på oss att monstret under våra livs sängar kan försvinna.

Frid åt er alla! säger den uppståndne Jesus till oss. Vad betyder det konkret för våra liv?

I. Det betyder att vi slipper leva i ovisshet

Allt för mycket i våra liv är ovisshet. Mycket i livet tycks så slumpartat. Mycket i livet är rent faktiskt helt utom vår kontroll. Det är bara att inse. Att vara på rätt plats vid rätt tillfälle eller på fel plats vid fel tillfälle det kan avgöra ett helt livs öde.

Då är det skönt att höra Jesus säga: *Frid åt er alla!* För den friden betyder att vi åtminstone inte behöver leva i ovisshet när det gäller livets största och allra mest avgörande frågor, nämligen våra frågor om mål och mening, för våra liv. De frågor vi alla går och bär på. De frågor som människor nervöst sökt svaret på i alla tider.

Lärjungarna sitter där i ovisshet. Maria från Magdala har sagt att graven är tom. Petrus och Johannes har själva varit och konstaterat att det hon säger är sant. Sedan har Maria kommit tillbaka och sagt att hon mött en levande Jesus. Men varför har ingen annan sett honom då? Och är det överhuvudtaget möjligt för en som har blivit brutalt avrättad att bli levande igen? Det är väl omöjligt? Förvirrade och rädda sitter de där med ovissheten.

Men så kommer Jesus. Han kommer genom den stängda och låsta dörren, men de blir inte rädda, de blir glada, hör vi! För de ser att det *verkligen* är han! Det *är* Jesus! Visst hade Jesus blivit förvandlad genom att uppstå. Han kunde komma ur bindlar, ur en förseglad grav och gå igenom dörrar, men samtidigt var det samme Jesus! Sårmärkena på hans *verkliga* kropp visade tydligt att det inte var en önskedröm eller ett spöke de såg. Då hade de säkert blivit rädda sådär på kvällskvisten. Nej, det var samme Jesus som Johannes, Maria och några andra kvinnor sett lida och dö, när de andra flytt sin kos som rädda kaniner.

Det här är viktigt för oss. Tron på uppståndelsen vilar inte på önskedrömmar och sagor. Tron på att Jesus har uppstått vilar på konkreta och verkliga möten med denne Jesus. Uppståndelsetron vilar inte *enbart* på en tom grav. Uppståndelsetron vilar på Jesus själv och på de berättelser som de som mött honom berättat vidare och till och med offrat sina liv för att ge oss. Så viktigt och verkligt var det för dem! Så viktig och verklig är därför uppståndelsen för oss också!

För uppståndelsen visar att det som profeten Jeremia skriver om är sant:

Att Gud faktiskt *hör* våra böner, *möter* oss i nattvarden och går vid vår sida genom sin Son Jesus och *kan* trösta oss och vägleda oss genom våra liv. Det är inte bara inbillning. Det är sant!

Uppståndelsen visar att det är sant att Gud vill samla oss omkring sig, både nu och i evighet.

Uppståndelsen visar att det är sant att Gud en gång slutgiltigt ska rädda oss från allt ont.

Uppståndelsen visar att det är sant att Gud en gång för alla ska torka våra tårar, vända vår sorg till jubel och ge oss obeskrivlig lycka i det himmelska rike Jesus öppnat vägen till.

Frid åt er alla! säger den uppståndne Jesus till sina lärjungar och byter vår ovisshet till visshet.

Frid åt er alla! säger den uppståndne Jesus till oss. Vad betyder det konkret för våra liv?

II. Det betyder ett liv utan lugn och ro

Vi associerar ofta ordet *frid* med just lugn och ro. Men lyssnar vi till Jesus idag och läser i vår Bibel så verkar varken den frid vi väntar i himlen *eller* den frid vi kan uppleva tillsammans med Jesus nu, vara synonym med lugn och ro.

Det kan vi se av att Jesus nästan i samma andetag som han sagt *Frid åt er alla!* fortsätter med att säga: *Som Fadern har sänt mig sänder jag er.* Och så hör vi att Jesus andas på dem och ger dem helig Ande.

Att äga sann frid är att vara utsänd av Gud med budskapet om att Jesus har dött för att utplåna ondskan, att han verkligen har uppstått till ett evigt liv och därför kallar oss att vända om och tro på honom. Det är en sändning som inte direkt innebär lugn och ro.

Att äga sann frid är att vara utsänd av Gud i en tuff värld, inte ensam, utan med Guds Andes kraft inandad i våra egna kroppar. En kraft som Gud gav till oss när vi döptes och händer lades på våra huvuden.

Kampen mot synd och ondskan, i världen och i våra liv, fortsätter. Men nu när Jesus har uppstått är det en kamp som är *möjlig att föra*, eftersom segern redan är vunnen. Vår rädsla för alla monster behöver inte regera våra liv mer. Var du än går lyser uppståndelsens sol. Du är inte ensam. Inte ens i döden.

Jesus ger oss möjlighet att föra kampen mot det onda genom att först förlåta oss, så att du och jag kan förlåta våra medmänniskor, till och med våra fiender.

Jesus ger oss möjlighet att föra kampen mot det onda genom att tydligt avslöja och ta avstånd från det som är ondskan och synd i människors liv, så att du och jag också ska kunna göra det. Alltså lite av det som ligger i att binda någon i hans synder. Och det låter en aning obekvämt för oss. Kanske gör det så eftersom det mycket ofta blandas ihop med att fördöma någon. Men det är en helt annan sak.

Att binda i synder är en *mycket viktig uppgift!* Det är en viktig del av att älska varandra av hela vårt hjärta. Det som aposteln Petrus uppmanar oss till idag i sitt brev.

Att binda någon i sin synd har att göra med att vi inte kan låta allt passera som om ingenting hade hänt. Allt är inte okej. Om vi säger att synd inte finns är det ett svek mot den som blir drabbad av den.

Häromdagen blev min svåger jagad av en våldsam man på en gata i Göteborg eftersom han vågat säga ifrån när han blev vittne till en uppenbar kvinnomisshandel på öppen gata. Men jag måste säga att jag är mycket stolt över min svåger, för han sa ifrån, han band mannen vid brottet, och lite senare kunde polisen också gripa den våldsamme mannen. Alltför många

människor idag, väljer att se bort och låtsas som ingenting för att själva inte bli indragna. Men det är farligt, för då ger vi ondskan rätt och sviker våra medmänniskor.

Att predika kärlekens evangelium är alltså också att protestera mot synd och ondska, och visa tydligt för andra människor att man inte kan fortsätta leva på ett sådant sätt, för det leder bara till fördärvet, för dem själva och för andra. Svårigheten i det hela för oss är att skilja på sak och person. Att binda i synd handlar inte om att fördöma människan. Det handlar om att i kärlek hjälpa medmänniskor till omvändelse, precis som vi själva ständigt behöver den omvändelsen. Och det är genom att själv visa hur mycket omvändelsen och förlåtelsen betyder för oss, som vi också kan leda andra människor till den.

Inte alldeles lätta uppgifter, alltså, men med den uppståndne, konkreta och verkliga Jesus vid vår sida, och med Andens kraft i våra hjärtan, har mycket av det som förut varit omöjligt blivit möjligt. Till och med att bekämpa rädslans monster under våra sängar. Till och med att besegra döden och uppstå till evigt liv. Till och med att äga sann frid mitt i livets storm!

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.